

Arrest

nr. 143 953 van 23 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats:

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat, , en, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de vier verzoekende partijen een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de eerste, tweede, derde en vierde bestreden beslissing.

De motieven van de eerste bestreden beslissing gericht tegen de eerste verzoekende partij luiden als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”

De motieven van de tweede bestreden beslissing gericht tegen de tweede verzoekende partij luiden als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het van een geldig paspoort en visum”

De motieven van de derde bestreden beslissing gericht tegen de derde verzoekende partij luiden als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en visum.”

De motieven van de vierde bestreden beslissing gericht tegen de vierde verzoekende partij luiden als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen ‘*accessorium sequitur principale*’ aan. Zij menen dat niettegenstaande het feit dat uit artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een gebonden bevoegdheid kan worden afgeleid, de minister pas overgaat tot afgifte van het bevel na betekening van de beslissing met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij vervolgen dat door aldus te handelen de verwerende partij erkent dat de uitkomst van de aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten, dat een en ander blijkt uit het feit dat de beslissingen op dezelfde datum tot stand komen, door eenzelfde attaché genomen worden en op dezelfde dag betekend worden. De verzoekende partijen verduidelijken dat tegen de beslissingen tot ontvankelijkheid eveneens een annulatieberoep werd ingediend en dat gelet op de nietigverklaring van de kwestieuze beslissingen de bestreden bijlagen 13, die volgbeslissingen zijn, dienen te worden vernietigd.

Met betrekking tot de bestreden beslissingen beperken de verzoekende partijen hun pleidooi tot de stelling dat deze het gevolg zijn van de beslissingen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt gelet op het feit dat pas overgegaan werd tot betekening van de bevelen na betekening van de beslissingen met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat door aldus te handelen de verwerende partij erkent dat de uitkomst van de aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van een bevel, dat één en ander blijkt uit het feit dat de beslissingen op dezelfde datum genomen en op dezelfde datum betekend zijn en dat ze door eenzelfde attaché werden genomen en dat het *adagium* '*accessorium sequitur principale*' *in casu* dient te worden toegepast.

De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissingen geenszins blijkt dat deze beslissingen het gevolg zijn van de beslissingen waarbij de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

De beslissingen waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk worden bevonden, hebben geen implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Er wordt hen met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissingen wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partijen.

De eventuele vernietiging van de beslissingen tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van de aan de verzoekende partijen opgelegde bevelen om het grondgebied te verlaten. Er blijkt niet dat een eventuele nietigverklaring van de door de verzoekende partijen beoogde beslissingen betreffende hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet genomen op dezelfde datum als de *in casu* bestreden beslissingen, tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de *in casu* bestreden beslissingen hierdoor in het gedrang komt.

De *in casu* bestreden beslissingen, met name de bevelen om het grondgebied te verlaten van 14 augustus 2014, en de beslissingen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk worden verklaard, hebben een verschillende juridische grondslag en zijn het gevolg van onderscheiden procedures en vaststellingen. Het feit dat de voornoemde beslissingen op dezelfde dag en door eenzelfde attaché zijn genomen alsook op dezelfde dag betekend werden, doet geen afbreuk aan het feit dat de beslissingen op een onderscheiden rechtsgrond genomen zijn en dat de vernietiging van de beslissingen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, zoals *supra* aangegeven, geen gevolgen heeft voor de wettigheid van de *in casu* bestreden beslissingen.

Een eventueel tussengekomen nietigverklaring van de beslissingen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, heeft niet automatisch tot gevolg dat de *in casu* bestreden bevelen dienen te worden vernietigd.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER